

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

ΤΟΜΟΣ Ζ'.

ΑΡΙΘΜ. 17 (161).

Συνδρομή ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους ἑτησίᾳ μὲν

φρ. χρ. 25 ἐξάμηνος δὲ φρ. χρ. 12 1/2.

ΕΤΟΣ Ζ'.

τῇ 1/13. Δεκεμβρίου 1891.

Η. Α. Θ. Π. Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ Ο Η'.

ΠΙΟ τὸν οὐρανὸν τῆς βορείου Μακεδονίας καὶ ὑπὸ στέγην εὐσεβῆ καὶ θεοφροῦρητον πρὸ 56 ἐτῶν εἶδε τὸ πρῶτον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ὁ παναγιάτος Πατριάρχης Νεόφυτος ὁ Η', ὁ σήμερον εὐκλεῶς τοὺς οἰκάς τοῦ οἰκουμένου θρόνου τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας διακατέχων· ἐν τῇ καμπούλει Ῥοδολεῖβει ἐδήλασε τὸ γάλα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων Αὐτοῦ εὐσεβείας ὑπὸ τὰς εὐχὰς σεβασμίου πατρός, τοῦ εὐσεβοῦς Λευΐτου τῆς καμπούλεως ἐκείνης καὶ ὑπὸ τὴν πανσθενουργὸν χάριν τοῦ παναγίου Θεοῦ· ὑπὸ εὐσεβεῖς παραστάσεις καὶ χριστιανικὰς ἐντυπώσεις ἀναπτυσσόμενος προέκοπτεν ἐν εὐσεβείᾳ καὶ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ, αἰσθανόμενος ἐνδομύχως ἱερὰν κλίσιν πρὸς τὸ ὑψηλὸν στάδιον, εἰς ὃ ἐκάλεσεν Αὐτὸν ἐκ κοιλίας μητρὸς ἢ τὰ πάντα πανσόφως οἰκονομοῦσα Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Καὶ λοιπὸν ὁ νεαρὸς Ἰωακείμ περιεβλήθη τὸν μοναχικὸν μαγδῶαν ἐν τῇ μονῇ τῆς Εἰκοσιφοινίσσης, Νεόφυτος μετονομασθεὶς, καὶ ὡς μοναχὸς ὁ εὐελπίς Λευΐτης διετέλει αὐτόθι τὰ ἐγκύκλια μαθήματα παρακολουθῶν, καὶ διακρινόμενος ἐπὶ πᾶσι μεταξὺ τῶν ἰδίων Αὐτοῦ συν-

αδελφῶν. Ὁ σεβάσιμος Γέρον, ὁ ἱερεὺς Κωνσταντῖνος, ὁ πατὴρ Αὐτοῦ, προσεκλήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς ἱερατικὸς προϊστάμενος τῆς ἐν Τζιβαλίῳ ὀρθοδόξου Κοινότητος, ὁ δὲ νεαρὸς Νεόφυτος, καὶ ἀνωτέρας παιδεύσεως ἐφιέμενος, ἀκόλουθεῖ τῷ πατρὶ εἰς τὴν βασιλεύουσαν, ὅτε καὶ εἰσῆχθη εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολήν, ἥτις, ἐκ τῆς ἐπιμελείας καὶ χρηστότητος τοῦ Νεοφύτου τὸ μέλλον Αὐτοῦ αἰσιον διαβλέπουσα, πολλὰς καὶ χρυσὰς ἔτρεφε τὰς ἐλπίδας. Ἐκ τῆς σχολῆς εὐδο-

κίμως ἀποφοιτήσας, μεταβαίνει εἰς τὴν Ἑσπερίαν, ὅπως συνεχίσῃ ἐν Γερμανίᾳ τὰς σπουδὰς Αὐτοῦ, ὅπου μετὰ διετὴ αὐτόθι διατριβὴν ἐπανακάμψας, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ πεπειραμένου Ἀρχιερέως Σωφρονίου τοῦ Ἀρτης, ὡς βοηθὸς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Αὐτοῦ· τῷ 1868 ἔλαβεν ἤδη τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος Ἐλευθεροπόλεως, τῷ δὲ 1872 κενωθέντος ἐν τοῖς χαλεποῖς ἐκείνοις χρόνοις τοῦ μητροπολιτικοῦ θρόνου Φιλippουπόλεως, ἐκάλεσεν ἡ Ἐκκλησία τὸν ἐκλεκτὸν Αὐτῆς, ἵνα κυβερνήσῃ τὴν ἐν σάλῳ τότε ποντοδρομοῦσαν καὶ δεξιῷ Κυβερνήτου χρήζουσαν Ἐκκλησίαν Φιλippουπόλεως.

Η. Α. Θ. Π. Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ Η'.

υπερανθρώπους τότε κατέβαλε προσπαθείας ἐν τῇ δεινῇ θέσει τῆς Ἐπαρχίας Αὐτοῦ πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ θάρρους καὶ τῶν ἐλπίδων τῶν πνευματικῶν Αὐτοῦ τέκνων, ἡ δὲ Μητρόπολις μετεβλήθη εἰς ἄσυλον χριστιανικῆς καὶ ἐθνικῆς παιδεύσεως εἰς ὃ προσήρχοντο πάντες, ὅπως εὕρωσι παρηγορίαν καὶ καταφύγιον. Τῷ 1878 πασίγνωστος ἤδη κατέστη ἡ αὐταπάρνησις καὶ αἱ θυσίαι τοῦ Ἱεράρχου, χηρεύσαντος δὲ τότε τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ἡ ἐκλογικὴ Συνέλευσις, ἐκτιμῶσα τὰς ἐκδουλεύσεις Αὐτοῦ, κατέταξεν εἰς τὸν κατάλογον τῶν τριῶν ὑποψηφίων διὰ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. Τῷ 1880 ἡ Ἐκκλησία ἠτοίμασεν Αὐτῷ εὐρύτερον στάδιον ἐνεργείας, προβιάσασα εἰς τὴν γείτονα Ἐπαρχίαν Ἀδριανουπόλεως, ὅπου μετὰ θαυμασίας ἐπίσης αὐταπαρνήσεως καὶ χριστιανικῆς ἀφιλοκερδείας τελεσφόρως τὴν Ἐκκλησίαν ἐποίμαινε, μέχρις οὐ μετὰ πενταετὴ δαφνηφόρον ἐνεργείαν καταβληθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Ἅγιον Ὅρος, ὅπως ἀναλάβῃ ἐπὶ τινα χρόνον, καὶ λάβῃ νέας δυνάμεις διὰ νέους ἀγῶνας. Μετὰ ἐνὸς ἔτους περίπου αὐτόθι διαμονὴν ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐπαρχίαν Πελαγονείας, ἣν δεξιῶς καὶ ἀκαμάτως ἐποίμαινε, ἀπολαύων τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ μέχρις ἐσχάτων, ὅτε μετετέθη εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Νικοπόλεως. Ὀλίγας δὲ ἐβδομάδας μετὰ τὸν

θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Διονυσίου τοῦ Ε' μεταβαίνων κατὰ τὰ νενομισμένα διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Αὐτοῦ ἐξελέγη οὕτω τῇ 27ῃ Ὀκτωβρίου ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων Ἐκκλησίας καὶ Γένους πατριάρχης Οἰκουμενικὸς ὁ ἀπὸ Νικοπόλεως Νεόφυτος ὁ Η'. Τοιοῦτος ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ὃν σήμερον μετὰ σεβασμοῦ καὶ πολλῶν ἐλπίδων ἀτενίζει ὁ χριστεπώνυμος λαὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπερίττος καὶ ἀφιλοχρήματος, πρᾶος καὶ ταπεινός, πλήρης ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας, ἄοκνος πάντοτε καὶ ἀκατάβλητος ἀθλητῆς καὶ πρόμαχος τῶν τιμαλφεστάτων τῆς Ἐκκλησίας συμφερόντων, τοιοῦτος πανταχοῦ ἀνεδείχθη ἐν τῷ παρελθόντι Αὐτοῦ ὁ νέος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Ἐκ τοῦ παρελθόντος λοιπὸν καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος κρίνοντες, πλήρεις ἐλπίδων αἰσίων ἀπεκδεχόμεθα τὴν Πατριαρχεῖαν τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, εὐχόμενοι, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς στηρίξῃ Αὐτὴν ὑγίᾳ καὶ μακροημερεύουσαν ἐπὶ τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου, φωτίξῃ καὶ ὁδηγῇ ἐν τῇ ἱερᾷ Αὐτῆς καὶ ὑψηλῇ κλήσει πρὸς εὐκλειαν καὶ δόξαν τῆς γεραρᾶς καὶ θεοσώστου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

καθ. Γ. Κ.

ΑΠΟ ΣΚΩΜΙΟΥ ΕΙΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Ζ'.

Αἱ σταυροφορίαι ἅς ἐπεχείρησεν ἡ δυτικὴ Εὐρώπη πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἀγίων τόπων, διήγειραν συγχρόνως τὰ τε θρησκευτικὰ καὶ τὰ πολιτικὰ φρονήματα τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου. Γνωστὰ τυγχάνουσιν ἰδίως τὰ ἀποτελέσματα τῆς οὕτωσι ὀνομασθείσης πέμπτης σταυροφορίας, ἣν κατήγαγον οἱ Βασιλεῖς τῆς δύσεως ἐπὶ τῷ αὐτῷ κατ' ἀρχάς σκοπῷ, ἀλλ' ἦτις ταχέως μετέβαλε χαρακτῆρα καταλήξασα εἰς τὴν ἐπὶ πάσῃ προφάσει καὶ διὰ πάσης μηχανῆς ἐκπόρθησιν τοῦ Βυζαντίου. Οὕτω δὲ περιήλθεν εἰς χεῖρας αὐτῶν ἡ πρωτεύουσα τοῦ κόσμου τῇ 1. Ἀπριλίου 1204 καὶ ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἔπαυσεν ὑπάρχουσα. Ἐκ τῶν ἐρείπων δὲ αὐτῆς καὶ τῶν λευψάνων τοῦ γένους αὐτῶν οἱ Ἕλληνες συνέστησαν τρία κεχωρισμένα Κράτη, ὧν δύο ἐν Μικρασίᾳ μετὰ τῆς Νικαίας καὶ Τραπεζοῦντος ὡς πρωτευουσῶν καὶ τοῦ τρίτου ἐν Ἠπείρῳ, ἐν ᾧ τὸ ὑπόλοιπον διήρesan οἱ Φράγκοι εἰς διάφορα κρατίδια, καὶ ἡγεμονίας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀνεξαρτήτους, ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ ἐν Κωνσταντινίᾳ ἐκλεγέντος αὐτοκράτορος τῶν Λατίνων, συμφώνως πρὸς τὸ ἐν Εὐρώπῃ ἀκμαζόν τότε φεουδαλικὸν σύστημα. Οἱ ἐλευθερωταὶ μετεβλήθησαν οὕτω εἰς δυνάστας, πολυσήμαντοι δὲ εἰσι διὰ τε τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρὸν αἱ λέξεις δι' ὧν γνωστὸς Ῥωσὸς καθηγητῆς ἐχαρακτήρισεν οὐ πρὸ πολλοῦ τὴν ἐν λόγῳ ἀδεμιουργίαν. — «Υπῆρξε καιρὸς, ἀνεφώνησε, καθ' ὃν ἡ Δύσις ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς θρησκείας, ἐπεχείρησε σταυροφορίαν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν χριστιανῶν, καὶ κατέληξεν εἰς καταστροφὴν αὐτοῦ τοῦ με-

γάλου Κράτους, ὅπερ ἐπὶ χίλια ἔτη ἐχρησίμευσεν ὡς προπύργιον τῆς λοιπῆς Εὐρώπης, συνέπηξαν δ' ἐκ τῶν συντριμμάτων αὐτοῦ οἱ σφετερισταὶ Δουκάτα καὶ Κομητείας, ἅτινα οὐ μόνον οὐδαμῶς ἀπέδωκαν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς λαοὺς τῆς ἀνατολῆς, ἀλλὰ προσεδέθησαν εἰς τὸν ὑπάρχοντα ἤδη ζυγὸν καὶ τὸν φόρτον τοῦ Καθολικισμοῦ.» —

Πράγματι δὲ τὸ Βυζάντιον διετέλεσεν ἐπὶ 57 ἔτη ὑπὸ τὴν Ἐξουσίαν τῶν Λατίνων. Κατὰ ἰούλιον τοῦ 1261 μετ' ἐπανειλημμένας ἐπιτυχίας τῶν Ἑλλήνων, ὁρμημένων ἐκ τῆς ταχέως κρατυγνείσης αὐτοκρατορίας τῆς Νικαίας ἡ περιώνυμος πόλις ἐξέφυγεν αὐδῆς ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἐκνευρισθέντων Φράγκων, καὶ ἀνεκτήθη, ἡγουμένου Μιχαὴλ Γ' τοῦ Παλαιολόγου, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες διετήρησαν αὐτὴν καὶ αὐδῆς περὶ τὰ 200 ἔτη. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως τούτῳ πολλοὶ ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν Σταυροφόρων διετηρήθησαν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου, καὶ ἰδίως πρὸς νότον αὐτῆς, ἐν ᾧ ἐν Βουλγαρίᾳ οὐ μόνον οὐδόλως κατίσχυσαν, ἀλλὰ καὶ ὑτέστησαν, ὡς γνωστὸν δεινὴν ἦτταν περὶ τὴν Ἀδριανουπόλιν κατὰ τὸ 1205, ἐπὶ τοῦ πρώτου λατίνου Αὐτοκράτορος, τοῦ ἀτυχοῦς Βαλδουίνου, ὅστις ἐκεῖ ἐξηφανίσθη, καὶ τοῦ Τζάρου τῶν Βουλγάρων Καλογιάννου. Ἀλλοίαν ἔσχε τύχην ἡ κυρίως Ἑλλάς, ἣτις διετέλεσεν ὑπὸ τοὺς δυτικοὺς ἐπὶ δύο καὶ ἥμισυν αἰῶνας, χρονικὸν διάστημα μεγάλης σημασίας γνωστὸν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν τῆς φραγκοκρατίας. Ἔσχε δὲ αὕτη καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξανδήσεως αὐτῆς ποικίλας ἐπιτολίους περιπετείας, διότι κατὰ τὸ φεουδαλικὸν σύ-